

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามลพิษของโปรแกรมการเตรียมผู้ป่วยต่อการลดความวิตกกังวลและความสำเร็จของการหย่าเครื่องช่วยหายใจ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ป่วยภาวะหายใจล้มเหลวเฉียบพลันที่ได้รับการรักษาด้วยเครื่องช่วยหายใจและ เข้ารับการรักษานในหอผู้ป่วยระยะวิกฤตและหอผู้ป่วยโรคหัวใจและเด็ก โรงพยาบาลศรีนครินทร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 24 ราย ตั้งแต่เดือน ตุลาคม 2537 ถึงเดือนเมษายน 2538

กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 12 ราย โดยการสุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่ม (Random assignment) กลุ่มทดลองได้รับการเตรียมก่อนการหย่าเครื่องช่วยหายใจด้วยโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และกลุ่มควบคุมได้รับการเตรียมตามปกติจากพยาบาลประจำหอผู้ป่วย ระหว่างดำเนินการวิจัยมีผู้ป่วยต้องออกจากการศึกษา 4 ราย ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ทางสถิติเพียง 20 ราย

วิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS/PC⁺ โดยใช้ Mann Whitney U-test และ Fisher's Exact Probability test แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ ที่ได้รับโปรแกรมการเตรียมก่อนการหย่าเครื่องช่วยหายใจ มีความวิตกกังวลหลังการหย่าเครื่องช่วยหายใจไม่แตกต่างจากผู้ป่วยที่ไม่ได้รับโปรแกรมการเตรียมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

- 1.1 ผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับโปรแกรมการเตรียมก่อนการหย่าเครื่องช่วยหายใจ มีคะแนนความวิตกกังวลหลังการหย่าเครื่องช่วยหายใจไม่แตกต่างจากผู้ป่วยที่ไม่ได้รับ

โปรแกรมการเตรียมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 ผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับโปรแกรมการเตรียมก่อนการหย่าเครื่องช่วยหายใจ มีอัตราการหายใจไม่แตกต่างจากผู้ป่วยที่ไม่ได้รับโปรแกรมการเตรียมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 ผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับโปรแกรมการเตรียมก่อนการหย่าเครื่องช่วยหายใจ มีอัตราการเต้นของหัวใจไม่แตกต่างจากผู้ป่วยที่ไม่ได้รับโปรแกรมการเตรียมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 ผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับการโปรแกรมการเตรียมก่อนการหย่าเครื่องช่วยหายใจ มีความดันโลหิตซิสโตลิกไม่แตกต่างจากผู้ป่วยที่ไม่ได้รับโปรแกรมการเตรียมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจที่ได้รับโปรแกรมการเตรียมก่อนการหย่าเครื่องช่วยหายใจ ประสบความสำเร็จในการหย่าเครื่องช่วยหายใจไม่แตกต่างจากผู้ป่วยที่ไม่ได้รับการเตรียมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.2.1 การนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล

- ควรกระตุ้นให้พยาบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในการเตรียมความพร้อมด้านจิตใจของผู้ป่วยก่อนการหย่าเครื่องช่วยหายใจ โดยประเมินความวิตกกังวลในผู้ป่วยที่ได้รับการหย่าเครื่องช่วยหายใจทุกราย

- ควรส่งเสริมให้พยาบาลได้นำแบบวัดความวิตกกังวลมาใช้ในการประเมินความวิตกกังวลของกลุ่มผู้ป่วยอื่น ๆ ในการวินิจฉัยทางการพยาบาลปัญหาด้านความวิตกกังวล เพื่อให้เกิดความชัดเจนของปัญหานั้นจะนำไปสู่แนวทางการปฏิบัติการพยาบาล และติดตามประเมินผลการพยาบาลต่อไป

5.2.2 ด้านการเรียนการสอน

- ควรมีการเพิ่มความรู้ให้กับนักศึกษาพยาบาลเกี่ยวกับการการปฏิบัติการพยาบาล และการใช้แบบวัดความวิตกกังวลในผู้ป่วยที่มีปัญหาทางด้านจิตใจ

5.2.3 การทำวิจัยครั้งต่อไป

- ควรทำวิจัยในลักษณะเดียวกัน โดยเพิ่มจำนวนในกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น และกำหนดกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองและควบคุมให้มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกันในด้านปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลและความสำเร็จของการหย่า เครื่องช่วยหายใจ เช่น อายุ เพศ ระดับการศึกษาและอาชีพ เป็นต้น เพื่อให้ทราบถึงผลการทดลองที่ชัดเจนขึ้น
- ควรทำวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความวิตกกังวลสูง
- ควรทำวิจัยซ้ำในผู้ป่วยที่มีภาวะการหายใจล้มเหลวเฉียบพลันและใช้เครื่องช่วยหายใจ โดยทำวิจัยในหอผู้ป่วยทั่วไปอื่น ๆ